

Rehabiliterende faglig tilgang. *Livsorienteret rehabilitering.*

På Caspershus betyder en **rehabiliterende faglig tilgang**, at der sættes fokus på borgerens oplevelse af **meningsfuldhed** og **værdighed** i **hverdagslivet**, at borgerens **ønsker for sin egen livssituation** tages alvorligt i praksis, og at vores **faglige indsats afstemmes** herefter. I denne afstemning tages højde for borgerens **eksistentielle værested i en balance mellem skrøbelighed og styrke**.

Disse tilgange hviler på **anerkendelse**, som skal opleves udtrykt i personalets kommunikation med beboere og pårørende, og blandt ledelse og medarbejdere.

Rehabiliterende faglig tilgang.

Rehabilitering betyder overordnet set, ”*at leve som vanligt*”.

At skulle flytte i en plejebolig opleves som oftest af borgeren som et brud med ”det sædvanlige liv”. Det er dette brud der fører til behovet for at inddrage rehabilitering som tankeramme for vores faglige tilgang på Caspershus.

I vores forståelse ses rehabilitering som **en vedvarende proces** hvor det altid handler om at støtte borgeren til at have ”foden under eget bord”, således at den enkelte i størst mulig udstrækning, gennem støtte pleje og træning, oplever hjælp til selv at kunne håndtere sin hverdag, og derved at kunne leve ”så vanligt som muligt”. Det handler om, at understøtte borgeres muligheder for at have/genvinde mest mulig kontrol over, og kræfter til at kunne håndtere, sit liv ud fra egne forudsætninger og ønsker.

Meningsfuldhed

Oplevelsen af mening er noget, som den enkelte borger kun kan mærke hos sig selv og for sig selv. Gennem vores anerkendende møde med den enkelte borger, tager vi de ting alvorligt, som borgeren finder betydningsfulde i sit liv. Gennem den måde vi er sammen med borgeren på, søger vi at bidrage til meningsfuldhed ved, at borgeren i størst mulig udstrækning oplever sig selv som deltagende i, og ansvarlig for, sit eget liv.

I den faglige tilgang fokuserer vi på at inddrage borgerens egne perspektiver, værdier og normer for at kunne tilrettelægge en hverdag for den enkelte ud fra borgerens oplevede verden og mening.

Værdighed.

Værdighed handler i vores forståelse om, at vi med vores adfærd bidrager til, at den enkelte borger føler sig værdifuld, og føler sig anerkendt som den person vedkommende er.

Borgeren skal opleve at have en retmæssig plads i hverdagen. (*Som at kunne sidde roligt på sin plads i toget fordi man har købt pladsbillet*). Værdighed opstår ud af oplevelsen af mening, og den styrkes gennem en erfaring af, at mine ønsker og meninger tages alvorligt.

Hverdagsliv.

Hverdagslivet er noget vi alle kender. Det er det liv vi lever hver dag med dets helt almindelige og kendte indhold. Det lyder enkelt, men når man skal indfange andre menneskers hverdagsliv, og ønsker til hverdagslivet så indfinder vanskeligheden sig. Under ”rehabiliterende faglig tilgang” siger vi, at indflytningen i plejebolig for mange opleves som et brud med deres sædvanlige liv, og heri kan ligge oplevelsen af et stort tab.

Borgeren som skal flytte i plejebolig skal søge at skabe sig et nyt hverdagsliv som kan opleves som trygt og muligt at håndtere. Det borgeren fortæller, han gerne vil kunne, formuleres ofte i lyset af det liv og de sammenhænge vedkommende har levet i, og er således vedkommendes referenceramme for det gode hverdagsliv. Hverdagslivet er at betragte som et betydningsunivers eller en meningsstruktur forstået på den måde, at borgeren tillægger enhver hændelse enhver oplevelse sin egen mening og betydning.

Mening i den enkeltes hverdagsliv dannes på baggrund af:

- 1) det liv vi har levet,
- 2) den livserfaring det har givet, og
- 3) de mennesker vi har været sammen med.

Hverdagslivet er et dynamisk fænomen som skabes i en vekselvirkning mellem betingelser og håndteringer. Hverdagslivets betingelser kan ændre sig, og måden hvorpå vi vælger at håndtere hverdagslivets betingelser på forandrer sig. Vi skal være opmærksomme på, at vi gennem en rehabiliterende tilgang i arbejdet skaber en ændring i borgerens hverdagsliv, og at vi derfor skal have fokus på, hvorvidt borgeren kan håndtere skiftende nye betingelser og hvordan det sker.

Borgerens ønsker for sin egen livssituation.

Heri ligger, at borgerens ønsker for sig selv og for hvad der skal ske i dag skal gøres gyldige, det vil sige anerkendes af medarbejderen. Det sker konkret ved, at vi tager borgerens ønsker for sig selv alvorligt og søger at imødekomme dem i hverdagslivet.

Borgerens ønsker dannes ud fra et ”indefra-perspektiv”. Det vil konkret sige, at vi tager udgangspunkt i den enkelte borgers ønsker for egen livssituation og hverdagsliv, og ikke i generelle og forudfattede betragtninger om det at være et ældre menneske med funktionsnedsættelse på forskellige niveauer.

Afstemning af faglig indsats.

Det vil være urealistisk at tro, at vi som personale kan opfylde alle borgerens ønsker for sig selv, men vi anerkender, at borgerens ønsker er udtryk for hvad borgeren føler og gerne vil have til at ske. Vi lytter hertil, og tager det alvorligt.

I den rehabiliterende tilgang på Caspershus sætter vi os for, at vi vil søge at afstemme vores faglige indsats således, at den som udgangspunkt sigter på at tilgodese borgerens ønsker. **Afstemning** betyder i praksis, at hvor det ikke lader sig gøre at tilgodese borgerens ønsker i fuld udstrækning, da tilrettelægger vi den faglige indsats sådan at den i størst mulig grad tager hensyn til borgerens ønsker for sig selv.

Eksistentielt værested i en balance mellem skrøbelighed og styrke.

Igennem en rehabiliterende tilgang tror vi på, at borgerens ønsker for sig selv kommer tydeligere frem, og bliver noget vi naturligt forholder os til i praksis. Ad den vej vil vi få redskaber til i højere grad at se borgeren der hvor vedkommende er i sit liv, - det vil sige i højere grad at se borgeren og styrke vores fornemmelse for, hvordan borgeren ser sig selv. Derved tror vi, at vi vil få et brugbart indtryk af forholdet mellem det som borgeren gerne vil og ønsker, og det borgeren selv magter.

I praksis, ikke mindst en forståelse af hvornår det giver mest mening for borgeren at springe nogle ressourcerkrævende ting over, for at kunne frådse den opsparede energi på noget som er rigtig vigtigt for vedkommende.

Anerkendelse.

Anerkendelse som baggrund for de ovennævnte tilgange og indsigter vil sige, at jeg i mødet med et andet menneske tillader dette menneske at være ”helt sig selv”, med ”hele sig selv” ligesom jeg tager det udgangspunkt at jeg kommer som ”hele mig selv”, både med det jeg ved jeg kan, og det jeg ved jeg ikke kan.

Det anerkendende i mødet ligger ikke i det vi kan blive enige om, men i, at mødet mellem to personer skaber et felt, hvor der er plads til både enighed og uenighed til enshed og forskellighed, til udvikling og læring, og herigennem muligheden for en øget forståelse af den anden og sig selv.

18. marts 2013

Styregruppen

Hanne Bech sygeplejefaglig leder
Bodil Petersen, Ledende fysioterapeut
Dorthe Dettmann, ledende ergoterapeut
Henning Clausen, institutionsleder
Marianne Plakties, afdelingssygeplejerske
Ellen Bertelsen, afdelingssygeplejerske
Helen Thomsen, sygeplejerske
Jonna Dantoft, sygeplejerske

